

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1521010202
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1521010202.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho PhD. v trestnej veci obžalovaného K. S., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 3T/31/2021-487 zo 14. septembra 2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. mája 2022, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. S., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/31/2021 zo 14.09.2021 bol obžalovaný K. S. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

dňa 04.04.2019 v čase asi o 21.50 hodine v Bratislave - Petržalke na ul. Y. č. XX v byte na 2. poschodí, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov a následnej fyzickej roztržke fyzicky napadol poškodeného Z. L. a to tak, že ho opakovane udrel rukou do ľavej očné a pomliaždenie očnéj gule ľavého oka, ktoré si vyžiadali dobu liečenia pracovnej neschopnosti štyri týždne a zároveň počas 5-6 dní so sťažiením obvyklého spôsobu života poškodeného Z. L., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom N. X. XXXX/XX, I., a súčasne svojom konaním spôsobil Všeobecnej zdravotnej starostlivosti, a.s., Panónska cesta 2, Bratislava IČO:XXXXXXXX škodu vo výške 268,65 Eur uhradením liečebných nákladov poškodeného Z. L. a Sociálnej poisťovni, a.s., Záhradnícka 31, Bratislava, škodu vo výške 159,40 Eur vyplatením nemocenských dávok poškodenému Z. L..

Podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j/ a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona bol výkon trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky a zároveň mu bola uložená povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť spôsobenú škodu podľa svojich schopností.

Súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s. škodu vo výške 268,65 € a Sociálnej poisťovni a.s. škodu vo výške 159,40 €.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný K. S., do výroku o vine a treste, ktoré v jeho mene odôvodnil obhajca a dôvody boli doručené dňa 27.11.2021 a v odvolaní uviedol, že toto smeruje do výroku o vine, treste a náhrade škody.

Primárne zdôraznil, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Ďalej uviedol, že súd odôvodnenie o vine obžalovaného založil len na základe výpovede poškodeného Z. L. a v rozhodnutí v dostatočnej miere neuviedol akými úvahami sa spravoval pri hodnotení ďalších vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporovali a dodal, že odôvodnenie rozsudku neobsahuje ani presvedčivú právnu úvahu, ktorou posudzoval dokázané skutočnosti.

Obhajoba považujúc za vhodné upozorniť na niektoré skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z dokazovania zrekapitulovala vykonané dôkazy a na ich podklade aj priebeh incidentu, a poskytla odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov zdôrazniac, že u poškodeného bola nameraná hodnota 1,04 mg/l alkoholu v dychu, čo je 2,17 promile alkoholu v krvi, t.j. jedná sa o ťažký stupeň opitosti.

Vytkol súdu prvého stupňa, že tento odignoroval dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného a rozhodnutie o vine založil len na svojom presvedčení, ktoré nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi.

K motívu skutku dal do pozornosti, že prvostupňový súd sa motívom vôbec nezaoberal, t. j. aká pohnútku mala obžalovaného viesť k spáchaniu skutku.

Podľa obhajcu je vo veci zjavná absencia subjektívnej stránky, pretože obžalovaný neútočil. Teda nemal v úmysle ublížiť poškodenému na zdraví. Naopak bránil sa proti útoku značne opitého a agresívneho poškodeného.

Obhajca dáva do pozornosti verziu, že zranenia poškodeného mohli vzniknúť pri páde obžalovaného a poškodeného a obžalovaný pravdepodobne dopadol ramenom na tvár poškodeného, prípadne aj inak, keď z izby poškodeného počuli buchot, zvlášť keď tento bol v stave ťažkej opitosti. Záverom zdôraznil, že prvostupňový súd porušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nakoľko žiadnym spôsobom neobjasňoval skutočnosti v prospech obžalovaného a tieto neboli brané ani do úvahy pri rozhodovaní o vine a treste a súd nekonal tak, aby o zistenom skutkovom stave neboli dôvodné pochybnosti.

Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku predkladacou správou dňa 03.02.2022.

Na verejné zasadnutie sa obžalovaný K. S. nedostavil, prípisom doručeným súdu dňa 09.05.2022 požiadal aby bolo verejné zasadnutie vykonané v jeho neprítomnosti, o čom svedčí ním podpísané podanie.

Za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku odvolací súd rozhodol, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného pridržiavajúc sa argumentácie obsiahnutej v písomných dôvodoch odvolania, navrhol aby súd rozsudok zrušil a aby vo veci rozhodol sám tak, že podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 156 Trestného zákona

(1) Kto inému úmyselne ublíži na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného zákona platí

(1) Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

(2) Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

(4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prít'azujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona: Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel'

j) viedol pred spáchaním trestného činu riadny život,

Podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona:

(2) Pri určovaní druhu trestu jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prít'azujúcich okolností.

(3) Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona

(1) Súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo...

a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona

(1) Pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku

(1) Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie

dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného K. S.a nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obžalovaným a to ohľadom výroku o vine a treste ako aj voči konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Na obžalovaného K. S.a bola Okresnou prokuratúrou Bratislava V pod č.k. 1Pv 148/19/1105 podaná obžaloba pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom vyššie v tomto rozhodnutí.

Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného K. S.a, poškodeného Z. L., svedkov Z. S., L. U., prečítaním výpovedí zástupcov poškodených spoločností S.. S. Y., S.. F. G., svedkov A. I., M. N., S. G., V. O., V. H., S. I., V. K., prečítaním znaleckého posudku znalca MUDr. Mareka I. PhD. a oboznámil relevantný listinný materiál a na podklade vykonaných dôkazov konštatoval: „Dôkazmi bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný K. S. bol triezvy a poškodený Z. L. značne opitý. Pomer reálnych síl pre prípad fyzického konfliktu medzi nimi tak bol a priori (predskúsenostne) na strane triezveho obžalovaného. Ak by bola pravda čím sa obhajuje obžalovaný K. S. a tvrdí to v jeho prospech i svedok S., že S.a L. škrtil, jednako by to fyzicky disponovaný triezvy S. hravo zvládol proti ťažko pohybovo koordinačnému značne opitému poškodenému navyše ktorý tam mal priateľa S., ktorý mohol zasiahnuť avšak neučinil tak, lebo nebolo treba pretože to škrtenie S.a L. buď nebolo vážne, žiadne stopy na krku S., žiadna potreba to policajne či medicínsky riešiť alebo nebolo vôbec. Naopak pri konflikte sa dostali obžalovaný a poškodený na zem tak, že obžalovaný sadol na chrbte ležiacom poškodenom a sám priznával, že dal dve facky poškodenému na jeho ukľudnenie a to sa dostávame k svedkovi S., ktorý si protirečí vo výpovediach ohľadom počtu úderom obžalovaného proti poškodenému ale aj v tom či ich videl alebo z časti nie. A tým už sa stáva tento svedok nevierohodným. Ak by však bola ja pravda, že obžalovaný škrtil poškodeného, v začiatku konfliktu bol by to logicky pochopiteľne mechanizuje jeho správania voči osobe/osobám, ktoré prišli voči nemu zasahovať pre súvislosti, ktoré týkali len poškodeného a jeho priateľky, navyše takého škrtenie či „škrtienia“ (by) nemalo žiaden vplyv na zdravie obžalovaného lebo tento to neriešil (policajne, medicínsky) naopak on bol iniciatívny a ležiac na bezbrannom, opitom poškodenom ho udieral do tváre či v počte úderov 2,3 alebo viac sa nedá objektívne uviesť či ako už len v takom počte je obhajoba obžalovaného vyvrátená nielen výpoveďou poškodeného ale aj svedka S.. I keď poškodený pôvodne tvrdil, že ho uderil i S., toto bolo vyvrátené výpoveďami, takže ostáva jediná verzia, že na byte bol Z. L. udieraný len K. S.om. Ten zavolať políciu, zjavne preto, že bol zranený a považoval konanie K. S.a za hodné policajného riešenia a riešenia ochrany svojho zdravia vzniknutých zranení potrebu medicínskej intervencie. Aj keď značne opitý poškodený policajtom i prvému ošetrujúcemu lekárovi (vid lekárska správa) uviedol, že bol zbitý päšťami. Tomu zodpovedá i záver znaleckého posudku o mechanizme vzniku objektívnych zranení poškodeného. Verzia obžalovaného, že jednu facku dal poškodenému do hlavy nad uchom a druhú na líce nie je reálne, lebo takto umiestnenými fackami nevzniknú zranenia, ktoré poškodený Z. L. objektívne utrpel. Z uvedenému teda jednoznačne vyplýva, že jediným útočníkom voči tvári Z. L. bol K. S..“.

Zaoberajúc sa argumentáciou obhajoby prvostupňový súd k požiadavke obhajoby aby bola uplatnená zásada in dubio pro reo a obžalovaný spod obžaloby oslobodený uviedol: „Ani jednej z výpovede nevyplývalo, žeby mal Z. L. do príchodu K. S.a na tvári nejaké zranenia. Naopak po odchode K. S.a viditeľné zranenia popisujú viacerí svedkovia. Ale najjednoduchšieje to z vecného i časového hľadiska vyplýva z výpovede M. N. (správne má byť N. - pozn. krajského súdu), (: „ na Z.ovej izbe boli zavreté dvere potom pár krát otvoril dvere potom sa s plačom pýtal A. I., že toto si chcela, načo to bolo dobre a potom zase zatvoril dvere. Keď sme boli na chodbe s A. I. a Z. L. otvoril dvere na izbe viedla som, že má napuchnuté oko ale neviem ktoré oko to bolo .... Z. vyzeral dobitý a opitý ... „ Na otázku kto v Z.ovej izbe plakal svedkyňa uviedla „Z. L.“. Na otázku či nie je možné, či nemal Z. L. nemal opuchnuté oči od plaču? Svedkyňa odpovedala: „ nie lebo jedno mal oveľa viac, skôr mi prišlo, že už nevidel na to oko“. Z tejto výpovede svedkyne jednoznačne vyplýva, že už predtým než išiel Z. L. čakať pred dom policajtov mal svedok preukázané zranenia tváre/oka a navyše z kontextu komunikácie s A. I., ktorú predtým vyhodil z bytu/izby, s tým, že s ňou končí vzťah vyplýva, že uvedené viditeľné zranenia - „toto si chcela“ - vznikli útokom K. S.a ale i to, že svedkyňa I. ako ohrdnutá ex partnerka nehovorila vo výpovedi pravdu, vtedy už nie o partnerovi L., keďže taký rozhovor ako o ňom hovorila M. N. (správne

má byť N. - pozn. krajského súdu), táto svedkyňa vo výpovedi neuviedla. Z uvedené teda jednoznačne vyplýva potvrdenie verzie poškodeného, že si zranenia nespôsobil sám (seba poškodovanie) ale z časového hľadiska ich mal jednoznačne viditeľné ešte pred vyjdením z bytu pre policajtom, teda, že zranenia nemohli vzniknúť inokedy a inak než útokom obžalovaného K. S.a. V momente príchodu policajtov, ktorí tie zranenia poškodeného evidovali bol poškodený až po prevoz do nemocnice kde boli zranenia objektivizované pod dohľadom policajtov a zdravotníkov takže vylučujúcou metódou a za jednoznačnej výpovede svedkyne M. N. (správne má byť N. - pozn. krajského súdu), ktorá potvrdzuje verziu poškodeného o čase, mechanizme a páchatelovi jeho zranení nevzniká iná možnosť posúdenia vzniku zranení, než je priamy útok K. S.a, tak ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku s následkom preukazujúcich zranenia poškodeného. Súd tak jednoznačne konštatuje, že vina obžalovaného K. S.a nie je preukázaná len výpoveďou poškodeného Z. L. ale aj všetkých na túto výpoveď nadväzujúcich dôkazov - výpovede aj obžalovaného , aj poškodeného, aj svedka S. o priamych úderov obžalovaného na tvár poškodeného ale aj iných svedkov o takomto útoku v pozícií nepriamych svedkov - L. U., V. K....., koniec koncov i policajtov, lekáorskými správami, znaleckým posudkom o mechanizme vzniku zranení, pričom svedkyňa M. N. (správne má byť N. - pozn. krajského súdu) svojou výpoveďou z vecného i časového hľadiska vylučuje teoretickú verziu o vzniku zranení poškodeného v iných časových a vecných súvislostiach než sú uvedené vo výrokovvej časti rozsudku čím súd neakceptuje obhajobou proklamovanú a na rozhodnutie predkladanú tézu in dubio pro reo. Obžalovaný K. S. svojim konaním naplnil všetky znaky trestného činu ublíženia na zdraví § 156 ods. 1 Tr. zák a bol za takýmto trestným činom uznávaný vinným.“

Teda pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu. V tomto smere námietku obhajcu považuje za neopodstatnenú.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (úmyselného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný K. S. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitých v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne a zodpovedne tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení

všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III. ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III. ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III. ÚS 877/2016 z 13.12.2016)

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného K. S.a nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného K. S.a predostreté prostredníctvom obhajcu krajský súd uvádza, okrem súdom prvého stupňa už zdôvodnené, nasledovné:

Čo sa týka odvolacích námietok obhajoby k priebehu dokazovania a vykonaným dôkazom, má odvolací súd za to, že s týmito sa riadne a zodpovedne vysporiadal súd prvého stupňa tak, že nenechal nezodpovedanú žiadnu podstatnú námietku prednesenú zo strany obhajoby.

Dôkazmi bolo preukázané, že do bytu bol obžalovaný K. S. spolu s Z. S. zavolaný L. U. z dôvodu, že poškodený, ktorý bol pod vplyvom alkoholu vystaňoval veci svojej už bývalej priateľky z izby bytu (ktorú spoločne obývali), na chodbu. Obhajobné tvrdenia obžalovaného K. S.a o tom, že bol zo strany poškodeného napadnutý ako prvý tak, že bol ním škrtený, sa javia nepravdepodobným tvrdením k čomu

aj odvolací súd zdôrazňuje, že tento útok mal vidieť len svedok Z. S., ktorý ale nezakročil s odôvodnením, že sa ho to netýkalo (!), čo aj krajský súd považuje za minimálne neštandardné správanie, Ak totiž mal byť útok zo strany poškodeného voči obžalovanému tak násilný, že mal byť spojený so škrtením, potom je nepochopiteľné správanie menovaného svedka. Z výpovedí svedkov, ktorí sa v danom čase nachádzali v byte a boli pri fyzickom ataku prítomní (Z. S. a L. U.), je zrejмый vývoj výpovedí v prospech obžalovaného so snahou zmierniť jeho trestnú zodpovednosť.

Výpovede poškodeného, ktoré aj odvolací súd hodnotí ako stabilné, nemenné sú podporované výpoveďami svedkov M. N. ako aj zakročujúcich príslušníkov PZ a záchranárov (S. G., V. O., V. H. a S. I.) a v konečnom dôsledku sa súd s vykonanými dôkazmi v tomto smere riadne vysporiadal, vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne a svoje úvahy a argumenty rozviedol v odôvodnení rozsudku, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožňuje, tieto v plnej miere akceptuje ako správne a na nej v celom rozsahu odkazuje bez potreby ich mechanického opakovania.

Ak obhajoba konštatuje, že obžalovaný rozhodne popiera, že by zranenia poškodenému mal spáchať tak ako je uvedené v rozsudku a ponúka možnosť vzniku zranení „samopádom“ poškodeného, resp. pri tom ako z jeho izby po incidente počuli plač a buchot a teda tieto zranenia podľa obhajoby mohli vzniknúť týmto spôsobom, tak krajský súd pripomína závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológie MUDr. Mareka I. PhD.. Zo znaleckého posudku, ktorý bol na hlavnom pojednávaní prečítaný vyplýva, že poranenia poškodeného Z. L. mali typický charakter poranení, ktoré vznikajú v dôsledku fyzického napadnutia, keď útok smeruje do oblasti tváre. Poranenia vznikli pôsobením tupého predmetu do oblasti ľavej polovice tváre a pripustil, že sa mohlo jednať o opakované údery rukou zovretou do päste, prípadne kopmi nohou bez zvýšeného dôrazu (odpoveď č. 2 posudku). Teda podľa charakteru, rozsahu a lokalizácie poranení, mohli vzniknúť tak ako ich popisuje poškodený. Dobu liečenia štyri týždne označil za primeranú charakteru a rozsahu utrpených poranení.

Nemožno ignorovať ani, že z lekárskeho správ vyplývajú nielen zistené a zaznamenané zranenia poškodeného a priebeh ich liečenia, ale i to, že pri prvom kontakte s lekárom poškodený uviedol, že dostal údery päšťou (č.l. 265) a na tomto tvrdení zotrval počas celého priebehu trestného stíhania nemenne.

K uvedenému je nutné zdôrazniť výpoveď obžalovaného, ktorý sám priznal, že pri fyzickom incidente si sadol na poškodeného a tohto uderil do tváre, ale mu dal len dve facky, bolo toto tvrdenie výpoveďou poškodeného a aj znaleckým dokazovaním vyvrátené, pretože poškodený trval na tom, že od obžalovaného dostal údery päšťou a aj v znaleckom posudku znalec uviedol, že sa jedná o typické poranenia v dôsledku fyzického napadnutia pôsobením tupého predmetu do oblasti ľavej polovice tváre a mohlo ísť o opakované údery päšťou.

S uvedeným korešponduje aj výpoveď svedkyne M. N., ktorá vypovedala v prípravnom konaní (čl. 124), že svedok Z. S. im prišiel povedať - na balkón (kde sa nachádzala spolu s A. I. a V. K.), že obžalovaný K. S. a poškodený Z. L. sa bijú a po incidente, keď z balkóna odišla a poškodený otvoril dvere svojej izby videla, že mal napuchnuté oko a počula, že poškodený volal políciu. Povedala, že poškodený vyzeral dobitý a hlavne opitý. Jej výpoveď je v rozpore s výpoveďou svedka L. U., ktorý uviedol, že poškodený zranenia nemal.

Rozpory vo výpovediach svedkov badať aj ohľadne informácie, že poškodený, bez viditeľných zranení podľa svedka L. U. mal ísť s nimi po incidente vo výťahu, v ktorom mal byť aj obžalovaný a aj svedok Z. S., ale túto informáciu neposkytli vo výpovediach ani sám obžalovaný a ani svedok Z. S..

V kontexte vykonaných dôkazov rezonuje aj skutočnosť, že orgánmi činnými v trestnom konaní bola v prípravnom konaní nariadená konfrontácia medzi obžalovaným a poškodeným, ktorú obžalovaný odmietol, čo odvolací vyhodnocuje ako spôsob obhajoby.

Z pohľadu vyššie naznačeného nadriadený súd dospel k záveru, že ak obhajoba zdôrazňuje výpovede svedkov - kamarátov obžalovaného, najmä L. U. a Z. S., tak ich neopodstatnene preceňuje a neprihliada na ďalšie vo veci vykonané dôkazy, ktoré jasne obranné tvrdenia obžalovaného K. S. a nepodporujú, ale ich vyvracajú.

V kontexte s uvedeným potom krajský súd súhlasí so zisteniami a ustálením skutku prvostupňovým súdom a stotožňuje sa aj s úvahami a závermi týkajúcimi sa posúdenia právnej kvalifikácie a zhodne zastáva názor, že konanie obžalovaného je nutné posúdiť ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, tak ako to správne bolo posúdené už v obžalobnom návrhu.

Čo sa týka výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému K. S.ovi prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Teda vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jeho pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vo vzťahu k obžalovanému, nakoľko správne obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona tj. viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, nakoľko obžalovaný nemá záznam v registri trestov. Následne vzal do úvahy ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona, v zmysle ktorého, ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo bolo u obžalovaného K. S.a aplikované, potom v súlade s vyššie uvedeným, prvostupňový súd uložil trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov tj. na samej dolnej hranici trestnej sadzby, ktorého výkon odložil na skúšobnú dobu v trvaní dva roky s uložením povinnosti aby obžalovaný podľa svojich schopností nahradil spôsobenú škodu, ktorý trest považuje krajský súd nielen za zákonný, ale aj za spravodlivý a tento zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k rozhodnutiu o uložení vyššie uvedeného trestu.

Za správne a zákonné považuje odvolací súd aj rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody zo strany poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. a Sociálnej poisťovni a.s. a ani v tomto smere nemal potrebu napadnutý rozsudok korigovať.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného K. S.a ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.